

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

29 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul lărgit în următoarea componență:

Președinte: Ursache Petru

Judecători: Toma Nadejda, Alerguș Constantin, Timofti Vladimir și Moraru Petru

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de inculpata Mărgărint Oxana, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 aprilie 2015, în cauza penală privind-o pe:

Mărgărint Oxana Leontii, născută la 07.10.1980, originară și domiciliată în r-nul Ocnița, or. Otaci, str. Libertății 54 A, ap.1.

Termenul de examinare a cauzei:

Instanța de fond: 11.09.2013 - 24.06.2014;

Instanța de apel: 14.07.2014 - 08.04.2015;

Instanța de recurs: 22.09.2015 - 29.03.2016.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Ocnița din 24 iunie 2014, Mărgărint Oxana a fost achitată de sub învinuirea de comitere a infracțiunilor prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. c) și art. 166¹ alin. (2) lit. e) Cod penal, din motiv că faptele inculpatei nu întrunesc elementele infracțiunilor.

2. Potrivit sentinței, prima instanță a constatat că inculpata a fost învinuită de organul de urmărire penală în faptul comiterii infracțiunilor prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. c) și art. 166¹ alin. (2) lit. e) Cod penal, în următoarele circumstanțe.

Inculpata, activând în funcție de profesor de limbă engleză la LT "M. Eminescu", or. Otaci, r-nul Ocnița, în temeiul consimțământului personal și în conformitate cu prevederile pct. 12 al Regulamentului Ministerului Educației, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 663 din 06.11.2009, la 19.11.2012, prin

Ordinul Ministrului Educației nr. 407/2, i-au fost atribuite atribuțiile funcționale ale directorului și fiind persoană cu funcție de răspundere, contrar obligațiilor de serviciu și legislației în vigoare, la 21.01.2013 aproximativ în jurul orelor 07:30, ajungând la locul de muncă și anume în fața biroului de serviciu, a depistat că presupusul semn de la ușă lipsește. Atunci a chemat-o în biroul de serviciu a directorului pe Volscaia Lidia, care în zilele de odihnă a îndeplinit temporar funcția de paznic de noapte, cerându-i explicații privitor la faptul pătrunderii în biroul de serviciu. Ultima negând faptul pătrunderii în biroul sus-menționat, a plecat, iar Mărgărint Oxana nu a apelat pe faptul dat la organele de poliție.

La 22.01.2013, inculpata, venind la serviciu în jurul orelor 07:30, unde deja se afla partea vătămată Volscaia L., care temporar îndeplinea funcția de paznic, prin abuz de încredere, sub pretextul de a clarifica pretensele acțiuni de pătrundere în biroul său de serviciu în perioada 18-21.01.2013, i-a cerut ultimei să o urmeze. Ca rezultat, Volscaia L. mai întâi a intrat în anticameră, unde inculpata a încuiat ușa la lacăt. Apoi, la cererea ultimei, Volscaia L. a intrat în biroul de serviciu a directorului, unde inculpata din nou a încuiat ușa la lacăt.

Inculpata, fiind persoană cu funcție de răspundere, contrar obligațiilor de serviciu și legislației în vigoare, contrar voinței și propriului destin a cet. Volscaia L., în perioada orelor 07:30 și 10:10 a reținut-o pe ultima în biroul de serviciu, lipsind-o total de libertate fizică, de libertatea manifestării voinței, de exercitarea corectă a funcției sale, posibilitatea de a se deplasa și de a activa în conformitate cu interesele sale, de a comunica cu alte persoane, atentând la sănătatea, integritatea fizică și psihică, sub presiune psihică, amenințând-o cu închisoare și cu faptul că va fi lipsită de pensia pentru limită de vârstă, cerându-i de a recunoaște faptul pătrunderii în biroul de serviciu al directorului și explicații privind persoanele ce au pătruns în biroul de serviciu, de unde ca rezultat au dispărut banii și/sau documente, fără a concretiza cât și ce anume.

Inculpata, apelând la poliție, a descuiat ușa abia la venirea colaboratorilor de poliție și numai atunci Volscaia L. a avut posibilitatea de a se deplasa și de a activa în conformitate cu interesele sale.

Tot ea, la 22.01.2013, în același timp și în aceleași circumstanțe, a supus-o pe Volscaia L. unui tratament inuman și degradant, lipsind-o de exercitarea corectă a funcției sale, de libertatea manifestării voinței, atentând la sănătatea, integritatea fizică și psihică, amenințând-o cu închisoare și cu faptul că va fi lipsită de pensia pentru limită de vârstă, în scopul de a obține informații și de a recunoaște presupusul fapt de pătrundere în biroul său de serviciu, și explicații privind

persoanele ce au pătruns în biroul dat de unde, ca rezultat, au dispărut banii și/sau documente, fără a concretiza cât și ce anume.

Acțiunile inculpatei au fost calificate de către organul de urmărire penală în baza art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal – *privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, acțiune săvârșită cu bună-știință, profitând de starea de neputință evidentă a victimei, care se datorează vârstei înaintate* și în baza art. 166¹ alin. (2) lit. e) Cod penal – *tortura, tratament inuman și degradant, adică cauzarea intenționată de dureri și suferințe fizice și psihice, care reprezintă tratament inuman și degradant, de către o persoană publică, acțiuni săvârșite profitând de starea evidentă a victimei, care se datorează vârstei înaintate.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie recunoscută vinovată în comiterea infracțiunilor imputate și condamnată, cu stabilirea în privința acesteia, aplicând art. 84 Cod penal, a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții și de a exercita o anumită activitate pe un termen de 6 ani.

Suplimentar, apelantul a solicitat admiterea integrală a acțiunii civile înaintată de partea vătămată, cu încasarea de la inculpată în beneficiul primei a prejudiciului material în sumă de 6468,22 lei și a prejudiciului moral în sumă de 10000 lei.

În susținerea cererii sale, apelantul a invocat următoarele motive:

- instanța de judecată nu a luat în considerație probele legal administrate în cadrul efectuării urmăririi penale și cercetării judecătorești, și anume declarațiile părții vătămate, ale martorilor și probele scrise, care demonstrează vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunilor incriminate;

- instanța de judecată eronat a constatat că examinarea psihologică a părții vătămate a fost efectuată cu încălcarea prevederilor legale, specialistul neposedând cunoștințele și deprinderile speciale;

- nu a fost luat în considerație actul de expertiză psihiatrico-legală nr. 199a-2013 din 06.06.2013, prin care s-a constatat că partea vătămată nu inventa și nu exagera existența torturii, putând să ajungă și să suporte o stare de stres în rezultatul acțiunilor de tortură;

- potrivit materialelor înregistrate în Registrul nr. 2 a IP Ocnița, cu nr. 133 din 22.01.2013, a fost depusă plângerea inculpatei privind faptul pătrunderii în biroul său de serviciu, indicând că nu a fost sustras nimic, aceasta fiind informată, prin răspunsul IP Ocnița nr. 1999 din 01.04.2013, că faptul dispariției din biroul de

serviciu a dosarului personal al lui Gonciar L. nu s-a adeverit, deoarece dosarul în cauză se afla în arhiva Ministerului Educației.

3.1 Apel suplimentar a declarat procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, solicitând ca inculpatei să-i fie aplicată pedeapsă pentru fiecare infracțiune în parte și, ulterior, pentru concurs de infracțiuni, și anume: în baza art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal – 3 ani închisoare; în baza art. 166¹ alin. (2) lit. e) Cod penal – 6 ani închisoare; conform art. 84 Cod penal inculpatei să-i fie stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de conducere sau de a exercita activități de administrare pe un termen de 6 ani.

În apelul suplimentar, procurorul la fel a solicitat admiterea integrală a acțiunii civile, înaintate de partea vătămată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 aprilie 2015, au fost admise apelurile declarate, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Mărgărint O. a fost recunoscută vinovată și condamnată: în baza art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal (redacția de până la 23.05.2013) – la 2 ani închisoare; în baza art. 166¹ alin. (2) lit. e) Cod penal – la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de conducere pe un termen de 5 ani; conform art. 84 alin. (1), pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de conducere pe un termen de 5 ani; conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an.

Acțiunea civilă înaintată de Volscaia L. a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

5. În susținerea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că la examinarea cauzei în prima instanță aceasta nu a dat eficiență prevederilor art. 26, 27, 93-101 Cod de procedură penală, instanța de fond nu a dat apreciere probelor prezentate prin prisma pertinentei, concludenței, coroborării lor, nefiind just reținută starea de fapt pe cauză.

Instanța de apel a stabilit că, inculpata Mărgărint Oxana, activând în funcție de profesor de limbă engleză la LT “M. Eminescu”, or. Otaci, r-nul Ocnița, în temeiul consimțământului personal și în conformitate cu prevederile pct. 12 al Regulamentului Ministerului Educației, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 663 din 06.11.2009, la 19.11.2012, prin Ordinul Ministrului Educației nr. 407/2, i-au fost atribuite atribuțiile funcționale ale directorului și fiind persoană cu funcție

de răspundere, contrar obligațiilor de serviciu și legislației în vigoare, la 21.01.2013 aproximativ în jurul orelor 07:30, ajungând la locul de muncă și anume în fața biroului de serviciu, a depistat că presupusul semn de la ușă lipsește. Atunci a chemat-o în biroul de serviciu a directorului pe Volscaia Lidia, care în zilele de odihnă a îndeplinit temporar funcția de paznic de noapte, cerându-i explicații privitor la faptul pătrunderii în biroul de serviciu. Ultima negând faptul pătrunderii în biroul sus-menționat, a plecat, iar Mărgărint Oxana nu a apelat pe faptul dat la organele de poliție.

La 22.01.2013, inculpata, venind la serviciu în jurul orelor 07:30, unde deja se afla partea vătămată Volscaia L., care temporar îndeplinea funcția de paznic, prin abuz de încredere, sub pretextul de a clarifica pretensele acțiuni de pătrundere în biroul său de serviciu în perioada 18-21.01.2013, i-a cerut ultimei să o urmeze. Ca rezultat, Volscaia L. mai întâi a intrat în anticameră, unde inculpata a încuiat ușa la lacăt. Apoi, la cererea ultimei, Volscaia L. a intrat în biroul de serviciu a directorului, unde inculpata din nou a încuiat ușa la lacăt.

Mărgărint Oxana, fiind persoană cu funcție de răspundere, contrar obligațiilor de serviciu și legislației în vigoare, contrar voinței și propriului destin a cet. Volscaia L., în perioada orelor 07:30 și 10:10 a reținut-o pe ultima în biroul de serviciu, lipsind-o total de libertate fizică, de libertatea manifestării voinței, de exercitarea corectă a funcției sale, posibilitatea de a se deplasa și de a activa în conformitate cu interesele sale, de a comunica cu alte persoane, atentând la sănătatea, integritatea fizică și psihică, sub presiune psihică, amenințând-o cu închisoare și cu faptul că va fi lipsită de pensia pentru limită de vârstă, cerându-i de a recunoaște faptul pătrunderii în biroul de serviciu al directorului și explicații privind persoanele ce au pătruns în biroul de serviciu, de unde ca rezultat au dispărut banii și/sau documente, fără a concretiza cât și ce anume.

Mărgărint Oxana, apelând la poliție, a descuiat ușa abia la venirea colaboratorilor de poliție și numai atunci Volscaia L. a avut posibilitatea de a se deplasa și de a activa în conformitate cu interesele sale.

Tot ea, în același timp și în aceleași circumstanțe, adică la 22.01.2013, a supus-o pe Volscaia L. unui tratament inuman și degradant, lipsind-o de exercitarea corectă a funcției sale, de libertatea manifestării a voinței, atentând la sănătatea, integritatea fizică și psihică, amenințând-o cu închisoare și cu faptul că va fi lipsită de pensia pentru limită de vârstă, în scopul de a obține informații și de a recunoaște presupusul fapt de pătrundere în biroul său de serviciu, și explicații privind persoanele ce au pătruns în biroul dat de unde, ca rezultat, au dispărut banii și/sau documente, fără a concretiza cât și ce anume.

În baza faptelor constatate, instanța de apel a conchis că acțiunile inculpatei Mărgărint Oxana, se încadrează în prevederile art. 166 alin. (2) lit. c) Cod penal – *privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, acțiune săvârșită cu bună-știință, profitând de starea de neputință evidentă a victimei, care se datorează vârstei înaintate*, și art. 166¹ alin. (2) lit. e) Cod penal – *tratament inuman și degradant, adică cauzarea intenționată de dureri și suferințe fizice și psihice, care reprezintă tratament inuman și degradant, de către o persoană publică, acțiuni săvârșite profitând de starea evidentă a victimei, care se datorează vârstei înaintate*.

În susținerea concluziilor sale, instanța de apel a statuat că, vinovăția inculpatei Mărgărint Oxana în comiterea infracțiunilor incriminate, se confirmă prin următoarele probe: declarațiile părții vătămate Volscaia Lidia; declarațiile martorilor Hohanovschi Oleg, Mulear Vladimir, Coșciuc Ala, Goncear Liudmila, Voloșinovici Galina, Rusu Angela, Bairac Ion, Ergheev Vitalie; actul nr. 199a-2013 din 06.06.2013 de expertiză psihiatrico-legală (f. d. 150-151, vol. I); ordinul nr. 407 din 19.11.2012, potrivit căruia inculpata exercita atribuțiile funcționale ale directorului liceului (f. d. 106, vol. I).

Concluzia instanței de fond, precum că în acțiunile inculpatei nu a stabilit cauzarea intenționată de dureri și suferințe psihice, în opinia instanței de apel, contravine circumstanțelor cauzei, deoarece s-a constatat că inculpata, deși nu a aplicat lovituri părții vătămate, prin modul său de acțiune (petrecerea unui interogatoriu, încuierea ușii), a cauzat părții vătămate suferințele sus-menționate, impactul asupra părții vătămate fiind confirmat și prin actul de expertiză psihiatrico-legală.

În opinia instanței de apel, declararea de către instanța de fond a nulității actului de examinare psihofiziologică a părții vătămate (f.d. 121-122, vol. I) nu minimizează valoarea probantă a actului de expertiză psihiatrico-legală (f.d. 150-151, vol. I).

Instanța de apel a conchis că acțiunile inculpatei au depășit nivelul minim admisibil de severitate, depășind în mod vădit atribuțiile sale prevăzute de art. 10 din Codul muncii, la care prima instanță a făcut referire, aceasta neavând dreptul de a-și asuma atribuțiile organului de urmărire penală și de a efectua interogatoriul părții vătămate. În concluzie, instanța de apel a conchis că acțiunile inculpatei au depășit în mod vădit raporturile de serviciu dintre directorul școlii și subaltern, trecând în sfera penală.

Totodată, instanța de apel a statuat că de fapt părțile nu contestă că, ușa biroului directorului liceului a fost încuiată, inculpata motivînd că a încuiat ușa pentru a discuta în liniște cu pătimita, argumente pe care instanța l-a apreciat critic

deoarece potrivit declarațiilor părții vătămate, inculpata i-a spus că nu va deschide ușa pînă nu va spune cine a intrat în biroul directorului, iar potrivit declarațiilor martorilor audiați în acest sens Mular V., Coșciuc A., Gonciar L., Bairac I. și Ergheev V., ultimii doi fiind colaboratori de poliție, ușa era încuiată, inculpata le-a deschis ușa colaboratorilor de poliție, fapt prin care se confirmă că partea vătămată a fost privată de libertate.

6. Împotriva deciziei nominalizate declară recurs ordinar inculpata, solicitând casarea acesteia, cu menținerea sentinței primei instanțe, fără a invoca expres temei de drept prevăzut de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

În argumentarea cererii sale, recurentul indică următoarele:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de apărare și a admis o gravă eroare de fapt, care a afectat soluția adoptată;

- probele examinate în instanța de apel au fost apreciate unilateral și eronat;

- examinarea psihologică din 04.04.2013 a părții vătămate a fost executată în lipsa unei ordonanțe a organului de urmărire penală, fără ca față de psiholog să fie formulate întrebările acuzării, apărarea la fel fiind privată de posibilitatea formulării întrebărilor, iar specialistul psiholog nu a fost somat de răspunderea penală pentru concluzii false – astfel, acest act constituia o probă inadmisibilă și urma a fi apreciat de către instanța de apel în mod critic;

- pe parcursul urmăririi penale au fost admise grave erori procesuale care duc la nulitatea acțiunilor organului de urmărire penală, a probelor administrate și actului de punere sub învinuire a inculpatei. În particular, recurentul a indicat:

1) ordonanța de punere sub învinuire din 31.05.2013 au fost adusă la cunoștința învinuitei doar la 10.07.2013, fiind astfel depășit termenul de menținere a persoanei în calitate de bănuit;

2) fictivitatea pretensei neprezentări a învinuitei la citațiile din 24.05.2013, 03.06.2013, 17.07.2013, dovada de citare pentru citațiile respective lipsind la materialele cauzei, precum și fiind absentă la materialele dovada de înștiințare a apărătorului despre necesitatea de a se prezenta cu bănuita la Procuratură, suplimentar lipsind ordonanțele de aducere silită – fapte care denotă că Mărgărint O nu a fost citată;

3) ordonanțele de punere sub învinuire nu au fost clare și previzibile, nefiind făcută deosebirea dintre noțiunile de tortură și cele de tratamente inumane și degradante, nefiind specificat modul în care victimei i-au fost cauzate dureri și suferințe fizice și psihice.

7. Procurorul prin intermediul referinței depuse solicită respingerea recursului cu menținerea hotărîrii atacate, deoarece consideră că soluția instanței de apel este legală și întemeiată.

8. Judecând recursul declarat în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul lărgit consideră că recursul urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Colegiul constată că, recurentul deși nu a invocat expres vreun temei de drept, însă, exprimîndu-și dezacordul cu soluția adoptată, solicită pronunțarea unei hotărîri de achitare în privința sa, astfel, instanța de recurs va supune verificării decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept prevăzute de pct. 8) alin. (1) art.427 Cod de procedură penală, din care reiese că, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în următoarele temeuri: *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, judecînd recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea parțială a hotărîrii atacate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri de achitare a inculpatului, atunci cînd eroarea judiciară poate fi corectată de către instanța de recurs la etapa judecării acestuia.

Astfel, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, cu dispunerea achitării inculpatului, atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărîri ilegale.

Pînă a supune verificării hotărîrile instanțelor ierarhic inferioare prin prisma erorilor de drept invocate de recurent în baza art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit consideră necesar a se pronunța asupra argumentelor recursului privind declararea nulității ordonanțelor de pornire a urmăririi penale în privința inculpatei Mărgărint Oxana din 11.02.2013 în baza art.166/1 alin.(2), lit. e) Cod penal și din 21.03.2013 în baza art. 166 alin.(2), lit. c) Cod penal, precum și declararea nulității tuturor probelor care derivă de la acestea, din motiv că inculpata a fost pusă sub învinuire peste termenul stabilit de lege.

În acest sens, Colegiul lărgit atestă că inculpata Mărgărint Oxana, fiind asistată de avocat, nu a contestat în ordinea și termenii stabiliți, actele și acțiunile organului de urmărire penală, or, potrivit prevederilor art.251 alin.(4) Cod penal, încălcarea oricărei alte prevederi legale decît cele prevăzute în alin.(2) atrage nulitatea actului, dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – cînd partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – cînd partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată – cînd partea a fost absentă la

efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.

Reieșind din cele menționate supra, Colegiul lărgit conchide că, sunt neîntemeiate argumentele privind declararea nulității ordonanțelor de pornire a urmăririi penale precum și declararea nulității tuturor probelor care derivă de la acestea.

8.1. Cu privire la învinuirea adusă inculpatei în baza art.166/1 alin.(2), lit. e) Cod penal:

Analizînd motivele invocate în recursul ordinar, în raport cu soluția adoptată de către prima instanță și instanța de apel, precum și din analiza actelor cauzei, instanța de recurs conchide că în speță, la acest capitol, se constată erori de drept, ce se încadrează în cele prevăzute de art. 427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală.

La adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art. 385 alin.(1) pct.1) - 4) Cod de procedură penală instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvîrșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvîrșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvîrșirea acestei infracțiuni.

Totodată, art. 390 alin.(1) pct. 3) Cod de procedură penală prevede că sentința de achitare se adoptă *dacă nu s-a constatat existența faptei infracțiunii*.

Colegiul penal menționează că potrivit prevederilor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate în ședința instanței de apel sau se poate proceda la cercetarea suplimentară a probelor administrate de prima instanță.

Art. 414 alin. (2) Cod de procedură penală, reieșind din faptul că apelul constituie o continuare a judecării fondului cauzei, prevede posibilitatea ca instanța să dea o nouă apreciere probelor administrate în fața primei instanțe.

Astfel instanța de apel, soluționînd apelul, poate să caseze sentința primei instanțe și să pronunțe o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, adoptînd una din soluțiile pe care le poate pronunța prima instanță, prin aprecierea temeiniciei sau netemeiniciei învinuirii, dispunînd, după caz, condamnarea, achitarea inculpatului sau încetarea procesului penal.

În sensul cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin

apel, se transmit instanței de apel sînt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvîrșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sînt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărîrea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei.

Verificînd argumentele invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, Colegiul constată că instanța de apel la examinarea cauzei a comis erori de drept, pronunțînd soluția privind condamnare a inculpatei Mărgărint O. în baza art.166/1 alin.(2) lit. e) Cod penal, fără respectarea prevederilor legale, precum și a practicii judiciare constante.

După cum s-a indicat supra, potrivit legislației procesuale în vigoare, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Astfel, în urma analizei materialelor cauzei, Colegiul lărgit conchide că temeiul de achitare indicat mai sus este constatat cu certitudine în speță și, prin urmare, se impune necesitatea casării sentinței și deciziei pronunțate de către instanța de apel, deoarece instanțele au comis erori de drept care condiționează intervenția instanței de recurs, cu admiterea recursului, casarea totală a sentinței primei instanțe și parțială a deciziei instanței de apel cu dispunerea achitării inculpatei Mărgărint O. de sub învinuirea adusă de săvîrșirea infracțiunii prevăzute în art.166/1 alin.(2) lit. e) Cod penal.

Colegiul lărgit reține, că în cadrul examinării cauzei a fost constatat temeiul inclus în prevederile art. 390 alin.(1) pct. 1) și anume că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, din următoarele considerente.

Potrivit rechizitoriului, Mărgărint O. a fost învinuită de faptul că, la 22.01.2013, venind la servicii în jurul orelor 7:30, unde deja se afla Volscaia L. i-a cerut ultimei s-o urmeze în biroul de servicii. Ca rezultat Volscaia L. mai întîi a

intrat în anticameră, unde Mărgărint O. a încuiat ușa la lacăt. Apoi la cererea ultimei, Volscaia L. a intrat în biroul serviciu a directorului, unde Mărgărint O. din nou a încuiat ușa la lacăt.

Mărgărint O., fiind persoană cu funcție de răspundere, contrar obligațiilor de serviciu și legislației în vigoare, contrar voinței și propriului destin a cet. Volscaia L. în perioada orelor 07:30 min. și orelor 10:10 min. a supus-o pe ultima unui tratament inuman și degradant lipsind-o de exercitarea corectă a funcției sale, de libertatea manifestării a voinței, atentînd la sănătatea, integritatea fizică și psihică, sub presiune psihică, amenințînd-o cu închisoare și cu faptul, că va fi lipsită de pensia pentru limita de vîrstă, în scopul de a obține informații și de a recunoaște presupusul fapt de pătrundere în biroul său de serviciu și explicații privind persoanele ce au pătruns în biroul dat, de unde, ca rezultat au dispărut banii și/sau documente, fără a concretiza cît și ce anume.

Mărgărint O., apelînd la poliție, a descuiat ușa abia la venirea colaboratorilor de poliție și numai atunci Volscaia L. a avut posibilitatea de a se deplasa și de a activa în conformitate cu interesele sale.

Ca rezultat ale acțiunilor lui Mărgărint O., Volscaia L. în perioada de la 24.01.2013 pînă la 02.02.2013 s-a aflat în concediu medical.

Conform examinării psihologice a cet. Volscaia L. din 04.04.2013, Volscaia L. a trecut printr-un stres de nivel înalt, este conștientă de cele petrecute a fost adusă la o stare psihologică afectă.

Potrivit actului nr. 199a-2013 din 06 iunie 2013 de expertiză psihiatrico-legală Volscaia L. nu inventează și nu exagerează existența torturii, putea să ajungă și să suporte o stare de stres în rezultatul acțiunilor de tortură.

Astfel, organul de urmărire penală a încadrat acțiunile inculpatei Mărgărint O. în baza art. 166/1 alin.(2) lit. e) Cod penal, *tortura, tratament inuman și degradant, adică a cauzat intenționat dureri și suferințe fizice și psihice care reprezintă tratament inuman și degradant, de către o persoană publică, acțiuni săvârșite, profitînd de starea evidentă a victimei, care se datorează vîrstei înaintate, adică infracțiune, prevăzută de art. 166/1 alin.(2) lit. e) Cod penal.*

În continuare, Colegiul lărgit constată că, instanța de apel a statuat următoarele:

„potrivit prevederilor art.166/1 alin.(2) lit. e) Cod penal sunt pasibile răspunderii penale următoarele acțiuni: „cauzarea intenționată a unei dureri sau suferințe fizice ori psihice, care reprezintă tratament inuman ori degradant, de către o persoană publică sau de către o persoană care, de facto, exercită atribuțiile unei autorități publice ..., săvârșită de o persoană cu funcție de răspundere...”.

Semnul calificativ de tortură, care este indicat în învinuirea formulată inculpatei se cuprinde de art.166/1 alin.(3) Cod penal, care nu i-a fost incriminat lui Mărgărint O. Din aceste motive, Colegiul penal, conducându-se de art.325 Cod de procedură penală, consideră necesar a exclude din învinuire semnul calificativ de tortură și a soluționa cauza în limitele învinuirii formulate.

De asemenea Colegiul lărgit menționează că, atât organul de urmărire penală cât și instanța de apel au reținut în sarcina inculpatei calificativul profitând de starea evidentă a victimei, care se datorează vârstei înaintate, prevăzut de lit. a) alin.(2) art.166/1 Cod penal, însă, Colegiul remarcă faptul, că potrivit actului de învinuire inculpatei i-a fost incriminată săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 166/1 alin.(2) lit. e) Cod penal.

Referitor la încadrarea acțiunilor inculpatei în baza art. 166/1 alin.(2) lit. e) Cod penal, Colegiul lărgit menționează, că în prezenta speță, prin acuzațiile aduse inculpatei Mărgărint O. s-a reținut că, i-a cauzat intenționat părții vătămate Volscaia L., *dureri și suferințe fizice și psihice, care reprezintă tratament inuman și degradant, de către o persoană publică.*

Colegiul penal, menționează că, potrivit practicii judiciare constante, în cazul infracțiunii prevăzute de art.166/1 alin.(1) Cod penal, obiectul juridic special are un caracter multiplu. Obiectul juridic principal îl formează relațiile sociale cu privire la demnitatea persoanei. Obiectul juridic secundar îl constituie relațiile sociale cu privire la integritatea fizică sau psihică a persoanei, apărute împotriva tratamentului inuman ori degradant.

Victima infracțiunii specificată la alin.(1) art.166/1 Cod penal, poate fi nu doar persoana care se află sub arest sau care execută o pedeapsă privativă de libertate. Această calitate o poate avea și persoana reținută, percheziționată, adusă forțat, supusă unor măsuri de siguranță, supusă tratamentului psihiatric, supusă acțiunilor mijloacelor speciale etc., adică, orice persoană supusă unor măsuri de constrângere avînd la bază exercițiul autorității publice.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzută de art.166/1 alin.(1). Este caracterizată prin: 1) fapta prejudiciabilă, care constă în acțiunea sau inacțiunea de cauzare a unei dureri sau suferințe fizice ori psihice, care reprezintă tratament inuman ori degradant; 2) urmările prejudiciabile constînd în durerea sau suferința fizică ori psihică; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Pentru a cădea sub incidența alin.(1) art.166/1 Cod penal, tratamentul aplicat victimei trebuie să depășească un anumit „prag de gravitate”, adică nu o simplă brutalitate.

Dacă persistă îndoieli privind suficiența de gravitate a tratamentului aplicat victimei, răspunderea nu poate fi aplicată în baza alin.(1) art.166/1 Cod penal.

Infrațiunea specificată la alin.(1) art.166/1 Cod penal, este o infracțiune materială, și care se consideră consumată din momentul producerii durerii sau suferinței fizice ori psihice.

Prin noțiunea de „durere” trebuie de înțeles reacția psihofiziologică a organismului, produsă ca urmare a unei puternice excitări a terminațiilor nervoase din organele și țesuturile umane, exprimându-se în senzații fizice negative cu grad variat de pronunțare. La rîndul său, prin „suferință” trebuie de înțeles trăirile negative profunde, condiționate de excitații fizice sau psihice.

Cele două noțiuni, „durere” și „suferință”, sunt strîns legate între ele. Astfel, suferința fizică se poate exprima nu doar prin durerea propriu-zisă, dar și în starea fizică proastă cu caracter extenuant, determinată de foame, sete, răcirea corpului etc. La suferința fizică urmează a fi raportată extenuarea nervoasă, condiționată de introducerea repetată în organism a substanțelor psihostimulatorii sau halucinogene ori a altor substanțe psihoactive.

De regulă, în ipoteza infracțiunii prevăzute la alin.(1) art.166/1 Cod penal, durerea sau suferința fizică ori psihică nu poate fi puternică. Prin aceasta, tratamentul inuman sau degradant (în sensul prevederii de la alin.(1) art.166/1 Cod penal) se deosebește de tortură (în sensul prevederii de la alin.(3) art.166/1 Cod penal).

Drept urmare, în procesul calificării celor săvârșite în baza alin.(1) art.166/1 Cod penal, urmează a se aprecia, în raport cu toate împrejurările reținute, că durerea sau suferința provocată victimei nu a fost puternică. Altfel spus, urmează a fi stabilit că durerea sau suferința nu este suficient de gravă pentru a fi catalogată ca expresie a torturii.

Din acest punct de vedere, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat că termenul „puternic” (utilizat în sintagma „durere sau suferință puternică”), ca și trăsătura de minimum de gravitate, la care se face trimitere pentru aplicarea art. 3 „Interzicerea torturii” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, sunt relative prin esența lor. Pentru a preciza acel prag minim de gravitate necesar a fi depășit pentru a califica fapta ca tortură, urmează a fi luată în considerare situația în ansamblu în care s-a aflat victima: durata și efectele fizice și psihice ale tratamentului aplicat victimei; sexul; vârsta; starea sănătății etc.

Dacă persistă îndoieli privind gradul de gravitate a durerii sau a suferinței cauzate victimei, răspunderea urmează a fi aplicată conform alin.(1) art.166/1 Cod penal, nu conform alin.(3) art.166/1 Cod penal.

Ca excepție, în ipoteza infracțiunii prevăzute la alin.(1) art.166/1 Cod penal, durerea sau suferința fizică ori psihică poate fi chiar puternică. În astfel de cazuri este esențial ca făptuitorul: 1) să nu urmărească scopul de a obține de la persoana supusă efectiv tratamentului inuman sau degradant sau de la o persoană terță informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau (terță persoană l-a comis ori este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a exercita presiuni asupra ei sau asupra unei terțe persoane; 2) să nu fie ghidat de un motiv bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea. În cazuri de altă natură, aplicabilă va fi prevederea de la alin.(3) art.166/1 Cod penal, deoarece făptuitorul îi provoacă unei persoane o durere sau suferințe fizice sau psihice puternice ci scopul de a obține de la această persoană sau de la o persoană terță informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis ori este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a exercita presiune asupra ei sau asupra unei terțe persoane, sau din orice alt motiv, bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea.

Latura subiectivă a infracțiunii specificată la alin.(1) art.166/1 Cod penal se caracterizează prin intenție directă sau indirectă.

Motivele infracțiunii menționate pot fi: interesul material, năzuința de autoafirmare, perceperea denaturată a obligațiilor de serviciu, incapacitatea de a soluționa pe căi legale probleme procesuale create, răzbunare, gelozie etc.

Subiectul infracțiunii prevăzute de art.166/1 alin.(1) Cod penal, este persoana fizică responsabilă care la momentul comiterii faptei a atins vârsta de 16 ani. În afară de aceasta, subiectul infracțiunii în cauză trebuie să aibă una din următoarele calități speciale: 1) persoană publică; 2) persoană care, de facto exercită atribuțiile unei autorități publice; 3) oricare altă persoană care acționează cu titlu oficial; 4) oricare persoană care acționează cu consimțământul expres sau tacit al unei persoane care acționează cu titlu oficial.

Potrivit actului de învinuire, în urma examinării psihologice a părții vătămate Volscăia L. din 04.04.2013 (121-122, vol. I), ultima a trecut printr-un stres de nivel înalt, este conștientă de cele petrecute a fost adusă la o stare psihologică afectă.

Conform art.94 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, în procesul penal nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri

judecătorești datele care au fost obținute cu încălcări esențiale de către organul de urmărire penală a dispozițiilor prezentului cod.

Potrivit prevederilor art. 142 alin.(1) Cod de procedură penală, expertiza se dispune în cazurile în care pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea circumstanțelor ce pot avea importanță probatorie pentru cauza penală sînt necesare cunoștințe specializate în domeniul științei, tehnicii, artei, meșteșugului sau în alte domenii. Posedarea unor asemenea cunoștințe specializate de către persoana care efectuează urmărirea penală sau de către judecător nu exclude necesitatea dispunerii expertizei. Dispunerea expertizei se face, la cererea părților, de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată, precum și din oficiu de către organul de urmărire penală.

În conformitate cu art. 143 alin. (1), pct. 5) Cod de procedură penală, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea, stării psihice sau fizice a părții vătămate, martorului dacă apar îndoieli în privința capacității lor de a percepe just împrejurările ce au importanță pentru cauza penală și de a face declarații despre ele, dacă aceste declarații ulterior vor fi puse, în mod exclusiv sau în principal, în baza hotărîrii în cauza dată.

Conform art. 144 alin.(1) Cod de procedură penală, considerînd că este necesară efectuarea expertizei, organul de urmărire penală, prin ordonanță, iar instanța de judecată, prin încheiere, dispune efectuarea expertizei. În ordonanță sau în încheiere se indică: cine a inițiat numirea expertizei; temeiurile pentru care se dispune expertiza; obiectele, documentele și alte materiale prezentate expertului cu mențiunea cînd și în ce împrejurări au fost descoperite și ridicate; întrebările formulate expertului; denumirea instituției de expertiză, numele și prenumele persoanei căreia i se pune în sarcină efectuarea expertizei.

Astfel, reieșind din prevederile legale sus-menționate, Colegiul lărgit ajunge la concluzia că nu poate fi admisă ca probă examinarea psihologică a cet.Volscaia L. din 04.04.2013 (121-122, vol. I), potrivit căreia ultima a trecut printr-un stres de nivel înalt, este conștientă de cele petrecute a fost adusă la o stare psihologică afectă, deoarece examinarea psihologică în cauză a fost obținută cu încălcarea dispozițiilor prezentului cod și anume a fost efectuată în lipsa ordonanței organului de urmărire penală, adică contrar prevederilor art. 144 alin.(1) Cod de procedură penală.

În continuare, Colegiul lărgit atestă că la baza învinuirii înaintate inculpatei în baza art.166/1 alin.(2) lit. e) Cod penal, este pus actul nr.199a-2013 din 06.06.2013 de expertiză psihiatrico-legală, conform cărui Volscaia L. nu inventează și nu exagerează existența torturii, putea să ajungă și să suporte o stare de stres în

rezultatul acțiunilor de tortură, însă, Colegiul constată că, potrivit mențiunilor actului de expertiză, partea vătămată nu prezintă careva traumă sau afect psihologic în urma acțiunilor inculpatei, totodată nu a manifestat frică de spații închise. Există posibilitatea ca, expertizata să ajungă în stare de stres, dar nu și la afect psihologic în legătură cu faptul că a fost audiată de către colaboratorii de poliție.

Totodată Colegiul lărgit atestă că martorii audiați în instanța de apel au declarat următoarele:

- martorul Hohanovschii Oleg (f.d.11, 134, vol. II) „ ... când Mărgărint O. a invitat-o pe Volscaia L. în birou, Volscaia a reacționat liniștit ... peste 5 minute am anunțat că plec acasă ... În ziua când am văzut-o ea arăta foarte bine (Volscaia)...”

- martorul Mulear Vladimir (f.d.12-13, 135-136, vol. II) „ ... pe Volscaia când am văzut-o, când a ieșit din birou de la director, era indispusă, tremura se vedea că se simte rău...”

- martorul Coșciuc Ala (f.d.16, 137, vol. II) „ ... din birou am văzut că au ieșit patru persoane, d-na Volscaia, doi polițiști și Mărgărint ... d-na Volscaia era speriată, emoționată și am auzit că a zis că posibil o să mă închidă ...”.

- martorul Gonciar Liudmila (f.d. 17-20, 138 vol. II) „ ... M-am întors la Liceu în jurul orelor 12.00 de la Ocnița și în hol am văzut-o pe Volscaia Lidia stătea la masă, ea era indispusă, roșie la față și eu am întrebat-o cum se simte la ce ea mi-a răspuns că eu am primit o pastilă pe care i-au dat-o fetele ...”.

- martorul Bairac Ion (f.d. 36-38, 139 vol. II) „ ... activează în calitate de șef al sectorului nr.2. ... Noi am intrat în birou, d-na Volscaia era în birou așezată pe scaun ... Ergheev a ieșit cu ea (Volscaia) în anticameră, iar eu am rămas cu Mărgărint ... Ea mi-a declarat că de vineri pînă duminică cineva a intrat în biroul ei ... Mărgărint a fost telefonată de la primărie fiind nevoită să plece ... Tot în această perioadă a intrat Ergheev și mi-a spus că lui Volscaia i s-a ridicat tensiunea și dorește la veceu ...”.

- martorul Ergheev Vitalie (f.d. 39-40, 140 vol. II) „ ... activează în calitate de șef de post. ... Am intrat în biroul de serviciu a d-nei Mărgărint unde era și d-na Volscaia care stătea pe scaun... Eu cu șeful am hotărît ca el să rămînă cu Mărgărint în birou dar eu să ies cu Volscaia în anticameră. După puțin timp de discuție am început a lua explicații de la ea, am observat că ea se simte rău și dorește la veceu ...”.

- martorul Trefenco Svetlana (f.d.159, vol. II) „ ..., deseori o vedea pe Volscaia L., când retrăia sau se emoționa, avea hemoragie nazală, deoarece ambele erau la

primul etaj, dar la 22.01.2013 nici a doua zi nu a văzut ca ea să aibă probleme de sănătate ...”.

- martorul Chimacovschi Ala (f.d.157-158, vol. II) „ ... În birou la director am intrat dimineața pe la orele 9.00. În birou era d-na Volscaia și directorul. D-na Volscaia nu era revoltată, arăta ca de obicei ...”;

- martorul Voloșinovici Galina (f.d.154, vol. II) „ ... cu Volscaia L. am vorbit când ea s-a ridicat la etajul 2. Ea era în stare rea, avea fața roșie, se simțea rău, era plînsă. Eu țin minte că era indispusă ...”;

Potrivit declarațiilor părții vătămate Volscaia L., (f.d.152-153, vol.II) aceasta a declarat următoarele „ ... m-am simțit umilită din motiv că Mărgărint m-a dus la veceu ... Eu am venit la lucru la 24.01.2013 pe la orele 8.00 și pe la 9.30 m-am dus la medicul de la școală care mi-a dat îndreptare la spital ...”.

Din conținutul certificatului de concediu medical (f.d.34), Colegiul atestă că Volscaia L., s-a aflat în staționar de la 24.01.2013 pînă la 02.02.2013.

Astfel, reieșind din declarațiile sus-menționate ale martorilor, declarațiile părții vătămate, și actul nr.199a-2013 din 06.06.2013 de expertiză psihiatrico-legală, a cet. Volscaia L., Colegiul lărgit reține că, în cauză nu a fost stabilit cert cauzarea suferinței părții vătămate, iar în cazul existenței acesteia, a gradului de gravitate a suferinței cauzate victimei, precum și legătura cauzală dintre acțiunile imputate inculpatei și înrăutățirea stării de sănătate a victimei, astfel Colegiul ajungînd la concluzia, că în acțiunile inculpatei Mărgărint O. nu se constată existența faptei infracțiunii prevăzută de art. 166/1 alin.(2) lit. e) Cod penal, și anume că aceasta i-ar fi cauzat intenționat părții vătămate Volscaia L., *dureri și suferințe fizice și psihice, care reprezintă tratament inuman și degradant, de către o persoană publică*. Or, în speță, relevant este faptul că, tratamentul aplicat victimei trebuie să depășească un anumit „prag de gravitate”, adică să nu reprezinte o simplă brutalitate.

În acest sens, Colegiul lărgit atestă că, potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) Cod de procedură penală procesul penal are ca scop protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, precum și protejarea persoanei și societății de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracțiunilor presupuse sau săvîrșite, astfel ca orice persoană care a săvîrșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată. Alin. (3) al aceluiași articol stabilește că organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cursul procesului sînt obligate să activeze în așa mod încît nicio persoană să nu fie

neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată și ca nicio persoană să nu fie supusă în mod arbitrar sau fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere.

Din considerentele menționate, instanța de recurs conchide, că lipsesc careva probe concludente, care ar confirma faptul existenței infracțiunii incriminate inculpatei în baza art. 166/1 alin.(2) lit. e) Cod penal, de aceea în conformitate cu prevederile art. 390 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit a ajuns la concluzia achitării inculpatei de sub învinuirea adusă în baza art. 166/1 alin.(2) lit. e) Cod penal, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

8.2. *Cu privire la învinuirea adusă inculpatei în baza art.166 alin.(2) lit. c) Cod penal:*

Cu referire la eroarea de drept invocată de recurent prin prisma pct. 8) alin. (1) art.427 Cod de procedură penală, Colegiul constată că astfel de erori în cauza dată (cu referire la condamnarea în baza art. 166 alin.(2) lit. c) Cod penal) nu se atestă, din următoarele considerente.

Potrivit art. 113 alin.(1) Cod de procedură penală, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Reieșind din conținutul deciziei instanței de apel, Colegiul constată că, criticile formulate de recurent sub aspectul art. 427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, pe marginea învinuirii inculpatei în baza art.166 alin.(2) lit. c) Cod penal, au format obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel și asupra lor aceasta s-a pronunțat, dându-le o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în pct. 5 al prezentei decizii, concluzii pe care instanța de recurs le însușește și consideră necesar a menționa următoarele.

Conform deciziei adoptate, instanța de apel a apreciat probele din dosar potrivit prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă privind condamnarea inculpatei Mărgărint O., deoarece în acțiunile ei sunt întrunite elementele infracțiunilor prevăzute de art.166 alin.(2) lit. c) Cod penal.

Rezumând cele menționate mai sus, Colegiul lărgit statuează că în cadrul examinării prezentei cauze penale, instanțele ierarhic inferioare pronunțând hotărârile în privința inculpatei Mărgărint Oxana în baza art.166/1 alin.(2) lit. e) Cod penal, au admis eroare de drept ce se încadrează în prevederile art. 427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, și care în consecință, potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct.2) lit.b) și 390 alin.(1) pct. 1) Cod penal condiționează casarea

sentinței și deciziei instanței de apel cu dispunerea achitării lui Mărgărint Oxana de sub învinuirea adusă de săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 166/1 alin.(2) lit. e) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Cu referire la eroarea de drept, invocată în recurs pe marginea învinuirii inculpatei Mărgărint O. în baza art.166 alin.(2) lit. c) Cod penal, prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit constată că decizia instanței de apel în această parte nu este afectată de eroarea de drept menționată, deoarece la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 413-418 Cod de procedură penală, pronunțând sub acest aspect o hotărâre legală, întemeiată și motivată.

9. În temeiul art. 434, art. 435 alin. (1) pct.2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de inculpata Mărgărint Oxana, se casează total sentința Judecătoriei Ocnița din 24 iunie 2014 și parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 aprilie 2015, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre.

Se dispune achitarea lui **Mărgărint Oxana Leontii** de sub învinuirea adusă de săvârșirea infracțiunii prevăzute în art.166/1 alin.(2), lit. e) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Se menține decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 aprilie 2015, în partea condamnării lui **Mărgărint Oxana Leontii** în baza art.166 alin.(2) lit. c) Cod penal, pe un termen de 2 (doi) ani închisoare, și dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei în baza art.90 Cod penal pe un termen de probă de 1 (un) an.

În rest, celelalte dispoziții ale deciziei atacate, se mențin.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 mai 2016.

Președinte

Ursache Petru

Judecătorii

Toma Nadejda

Alerguș Constantin

Timofti Vladimir

Moraru Petru